

מסורת הש"ס

א) עינין מוס' לקמן קב. ד"ה אלף לאו, ב) לקמן קסא: א) ג"ז שס, ד) נלקמן עד: א) (ו לעיל כט.), ו) פסחים כב: וטו., כ. לקמן לו: ו) ונלקמן לו: א) ונלקמן כט., ט) ונקרא יע"ז, י) ויומא ע"ל.

תורה אור השלם

1. רק הדין לא תאכלו על הָאָרֶץ תִּשְׁכַּבּוּ דברים יב טז

גאון הש"ס

גמ' חיה בקדשים מי אבא. עיין יומא סד ע"ה מד"ה דמיס:

מוסף רש"י

מי מצטרף סימן ראשון לסימן שני. גרסיון, והכי מצינו ליה סימן ראשון בששמיטה בעוד אבר זה מוכרז היה בזה להסיר אף בזהליה ומשאל און חמית סימן שני בזה על אבר זה אלא לטהרו מידי נבלה כדאמון וזכ"א מגע טרפה שמיטה, מי מצטרף סימן ראשון שני לא לטהר ולהחיר, עס זה שמיט בזה אלא לטהר, להעלין מיטא לטהר הוילן וטויה שון בך (לקמן טס.). ומולחו יפה יפה. יותר מבשר אחר, מפני שלא הספיק דמו ללאת ושכחונו נבלת מוכס, לפי שטהבהמו מולתה נשמה הלא מתחמת ומולא דמה יפה (לקמן קכא.). ומומתין לה עד שתצא נפשה. דכתנא נאדנע מיתות (פסדרין ג). מין לאכל מפהמה קודם שתלא נפשה שהוא בזה משע, שנאמר לא תחטנו על הדם, ואשכמחא דרינן בעגלתא הוה (לקמן טס.). אחד עכ"ס כו'. דהוילן ומותר לשרולא תמר דף לעכ"ס שרי לנכח מידי אסור (טס.). מסייע ליה לרב אידי. הא דקמי שוף הטמ"ס מותר זו (טס.). הרוצה שיבירא. נהר זה טוב לנפולא (טס.). בשר מן החי מותר הוא צריך. כל עגמה ועיקרה של שמיטת קדשים לנס לאכל לריבה (רעיל כט.). דם שנשפך במים. דם חולין שאון חסין לקטלו בכלי מבשר. ולחיתק למס. אכל דם קדשים מתקבל בכלי וזרין ממנו למזבח וזינו נשפך לחיוד כמים אינו מכשיר, דלא חיתקש למיס (פסחים טו.).

שיטה מקובצת

א) צ"כ לא איבעיא וכי השתא אהדריה: ב) דהויא כמי שהוציאיה מן הבהמה: ג) ולא אמרן במיתה תליא להו מלחא: ד) דם הנשפך במים הוי כמים ומכשיר הסי"ד: ה) והכא נמי נימא בשלמא התם לרבנן אפי"ו: ו) כיון דשם אבר מן החי מלחא לשרולא: ז) ור"ל דמ"מ איסור אבר מן החי וירדהו משום דבעיא שחיטה ואצ"ג.

מי מצטרף ראשון לשני. הוילן וגם הוה לטהר נשחט או לא ופשיט הסתם) אם מצטרף סימן ראשון לסימן שני להחיר שאר העובר בזהליה לא יצטרף עמו לטהר אותו אבר מידי נבלה. ולענין ניקבו בני מעיים נמי תפשוט דמצטרף דלא מהני חילוק לפסול בשחיטה הוילן ובסימנין

השווחת פרק שני חולין

לג.

מוֹלְחָנוּ יִפְה יִפְה וּמִדִּיחוּ יִפְה יִפְה. הא דלא אדכר הדחה קמייתא כגון דחלליה צי טבחי כדאמר בפרק כל הבשר (לקמן דף קיג.) אי נמי משום דלאיירי בצשר בית השחיטה ולא הוצרך להזכיר ולקדירה איירי אי נמי מיירי לזלי אף ע"ג דלזלי לא צעי מליחה שאני

הכא שנחמך קודם שתלא נפשה מבית השחיטה ועדיף מצינרא דאסמיק צפ' כילד זולין (פסחים דף עד.): **אחד** עובר בוכבים ואחד ישראל^א מותרין בו. משמע דטעמא משום דליכא מידי דלישראל שרי ולעוצד כוכבים אסור ומימה דצפרק ארבע מיתות (פסדרין דף נט.). פריך והא איכא יפת תואר ומשני שאני עובדי כוכבים דלאו בני כיצוס נינהו וה"ג יו שאני עובדי כוכבים דלאו בני שחיטה נינהו כדאמר לעיל ואין להקשות מהא דאמר פרק ד' מיתות (שם דף נח.): עוצד כוכבים ששצת חייב וכן העוסק בתורה דדצבר שהוא מצוה לישראל לעשות לא שייך למימר מי איכא מידי דלישראל שרי וכו' ואע"ג דאמר אפילו ששצת ששני ששצת חייב מכל מקום לא דמי הוילן יש מלות שציתה לישראל כמו ששצת ואע"ג דנן נח נהרג על העוצרים כדאמר התם וישראל אינו נהרג נהי דפטור מ"מ לא שרי וא"ת דצפרק גיד הנשה (לקמן דף קב.) דפליגי אס נוהג אבר מן החי בטמא ואמרין מחלוקת בישראל אכל בצני נח דצרי הכל מוזהרין על ה' הטמא כטהורין ששלמא לרבנן ע"ג דאין ישראל מוחרה על אבר מן החי דטמא מ"מ אסיר ליה משום טמא ולא אשכחא דלישראל שרי ולעוצד כוכבים אסור אלא לרי מאיר דאמר דאין נוהג אלא בציהמה טהורה בלגד והא איכא אבר מן החי דחיות ועופות הטהורין דלישראל שרי ולעוצד כוכבים אסור וכי תימא דלא חיישין כיון ו דקתם אבר מן החי אסור לישראל א"כ מאי פריך התם צפ' ארבע מיתות (פסדרין דף נט.). מגול דפחות משוה פרוטה וי"ל דמכל מקום יו אבר מן החי ידיהו אסור משום דצציא שחיטה אע"ג דעוצד כוכבים אסור צמשהו צשר וגידים ועלם וישראל לא מיתסר אלא צכית צשר הא אמר ר' יוחנן י' דחצי שיעור אסור מן המורה ולריש לקיש דאמר חלי שיעור מותר מן המורה דלמא לית ליה ההוא כללא אלא סבר לה כמ"ד הכא אין מומנין עובדי כוכבים על בני מעיים: **השווחת** בהמה חיה ועוף וכל

יפא וזכרין ב' מסייע ליה לרב אידי בר אבין דאמר רב אידי בר אבין יצחק בר אשיאין הרוצה שיבירא חותך כזית בשר מבית יפא יפא וממתין לה עד שתצא נפשה אחד עובר כוכבים ואחד ישראל מותרין בו: **בתנאי** ההשווחת בהמה חיה ועוף ולא יצא מהן דם כשרים ונאכלין בידים מסואבות לפי שלא הוכשרו בדם ד' ר' שמעון אומר הוכשרו בשחיטה: **גמ'** טעמא דלא יצא מהן דם הא יצא מהן דם אין נאכלים בידים מסואבות אמאי יידיים שניות הן ואין שני עושה שלישי בחולין וממאי דבחולין עסקינן דקתני חיה דאילו קדשים חיה בקדשים מי איכא ותו אי בקדשים כי לא יצא מהן דם כשרה חיה עצמו לדם הוא צריך ותו אי בקדשים כי יצא מהן דם מי מבשר חיהאמר ר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן מגין לדם קדשים שאינו מבשר שנאמר יעל הארץ תשפכנו במים דם שנשפך במים מבשר שאינו נשפך במים אינו מבשר ותו אי בקדשים כי לא יצא מהם דם לא מתבשרי ליתבשרי בחיבת הקדש ידקיי"ל חייבת הקדש מבשרתא א"ר נחמן אמר רבה בר אבوه הכא בחולין שלקחן בכסף מעשר עסקינן ודלא בר"מ דתנן כל

כמים מכשיר כו' וצפרק כסוי הדם (לקמן דף פד.) אמרין דלא אמרין צהמה בכלל חיה לכסוי משום דכתיב על הארץ תשפכנו כמים מה מים לא צעי כסוי אף האי נמי לא צעי כסוי אלמא צדס חיה ועוף דכתיב כסוי לא הוי בכלל תשפכנו כמים ויש לומר

ונאבצין בידים מסואבות. לזלי איירי דלא צעי הדחה אי נמי לקדירה והודחו צמי פירות: **דף** שאינו נשפך במים אינו מבשר. הקשה הר"ר יעקב מאורלייני"ש דצפרק כל שעה (פסחים דף כב.) פריך והרי דם דכתב רחמנא וכל נפש מכם לא תאכל דם ותנן אלו ואלו מתערבין צהמה ויוצאין לנחל קדרון ומכריס לגנינן לוצל ומשני אמר קרא על הארץ תשפכנו כמים מה מים מותרין צהנאה אף דם מותר צהנאה והשתא היכי דייקי היתר הנאה מהאי קרא לדם קדשים הא לא חיתקש למיס ויש לומר דמכל מקום כיון דדם חולין שרי צהנאה אס כן אכילה דכתיב גבי דם הוילא אכילה ממש. ונע"ע מוספות פסחים דף כב. ד"ה מה: ודלמא

עיין משפט נר מצוה

עג א מיי פ"ב מהל' אבות הנומאה הל"ט:

עד ב מיי פ"ו מהל' שחיטה הל"ב סמג עשין סב טו"שע"ז יו"ד סי' כו סעיף ד' (סמג שם טו"שע"ז יו"ד סי' כו ועיין צטור):

עה ג עיי' צמיי פ"ט מהל' מלכים ומה שכתב בזה הכ"מ צבלי"ג ופי' צטור יו"ד סי' כו:

עז ד מיי פ"א מהל' שחיטה הל"ב טו"שע"ז יו"ד סי' כו ועיין צטור:

עז ה מיי פ"ד מהל' מלכות אסורות הל"ג סמג שם טו"שע"ז יו"ד סי' כח סעיף כב:

עז ו מיי פ"ח מהל' אבות הנומאה הל"ב:

עז ז מיי שם פרק יא הלכ"ב:

פ ח מיי פ"י מהל' טומאת אוכלין הל"ו ופ"א מהלכות פסולי המוקדשין הלכה לו וע"ש:

פא ט מיי פ"י מהל' טומאת אוכלין גליו"ו ופי"צ מהל' אבות הנומאה הל"ג:

רבינו גרשום

לעולם לא הדר ביה (אבלומר לא אמר דמותא כלומר הוא אמר טבעה זו דבעי למיהדר: אמר רב אחא בר יעקב שמע מינה מירד שמתען בן לקיש פוקין רי'. כלומר ליריש לקיש דבכורא ליה שחט אהי הקנה ואח"כ ניקבה הריאה כשרה דאמרין כמו דמחנא בדיקולא דמאי הכא נמי כיון ששחט הסימנין אמרין בני מעין שחולין (בקנה אמרין) [בישטן כמה דמנחא בדיקולא דמאי: א"ר מומנין עובר כוכבים עולין ב) מחיים דלא גמר בהו מיתה וכאבר מן החי דמי ולחן אסור אבר מן החי אבל לישראל דבשחיטה תליא מילתא לית לן חז: תניא דלא כרב אחא בר יעקב. כלומר דחזינן דמומנין עובר כוכבים אפי' (מחיים) [נאבני מעיים): כלומר לשון בריא דאוכל מבית בטחיתה קודם שתצא נפשה ששוב לאכול לכל אדם: אין נאכלין בידים מסואבות. זה שלא נטל ידיו: ידים שניות הן ואין שני כו'. כלומר מאי קרינן ידים שניות שהגוף טהור וידים חשוכות טמאות אי נגע בשרן כל הגוף טמא אלא איזהו שגופו טהור וידיו טמאות שנגע באוכלין טמאין שהאוכל ראשון וידיו שניות ואין שני עושה שלישי בחולין: הכא בחולין שלקחן בכסף וידיו חשוכות ואי מה חולין אמרין הא יצא מהם דם דאין נאכלין בידים מסואבות בחולין שלקחן בכסף ודלא כר' מאיר כר' דהא

א) לשון זה אין לו הצנה כלל ונהלא דל"ל כלומר לא אמר דים טרפות לחיי חיות ודחלי ס"ל דמותא והא דשאלו סאלה זו לגבריו דרי זרלא אמר. צ) נראה דל"ל דהוי כמו שתלשו מחיים דעריין לא גמר צכו מיתה וכו'.